

PAVLA JAZAIRIOVÁ GLOBALIZOVANÁ INDIE

PAVLA JAZAIRIOVÁ

GLOBALIZOVANÁ INDIE

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Pavla Jazairiová

Globalizovaná Indie

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8198. publikaci

Fotografie Jiří Hůla

Odpovědný redaktor Milan Pokorný
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Martin Hůla
Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 288
Vydání 1., 2021

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2021
© Pavla Jazairiová, 2021
Cover Photo © Jiří Hůla, 2021

ISBN 978-80-271-4466-2 (ePub)
ISBN 978-80-271-4465-5 (pdf)
ISBN 978-80-271-3149-5 (print)

Obsah

Úvod	7
Indický deník	9
Main Bazar	12
Paloma a Ved	15
Svatba	19
Neklidné Dillí	28
Muž číslo dvě – Amit Shah	32
Hořící vlak	36
Spor o Ajódhju	38
Nepostradatelný	40
Čí je staré Dillí?	42
Muž číslo jedna – Naréndra Módí	46
Džahanara	59
Paloma se hněvá	64
Poslední den v Dillí	68
Džajpur	71
Amber a Man Singh	82
Adžmér	89
Dardah	93
Puškar	106
Bhudž	118
Pamětní desky	128
Sešívané obrazy	140
Bílá poušť	144
Dholavira	148

Mandvi	152
Krišna – jeho život a dílo	162
Dwarka – chrám	172
Podél břehu řeky Gomti	176
U moře	180
Bet Dwarka	184
V autobuse	189
Bráhmanův dům	191
Světelný sloup	195
Bráhman	199
Staré řecké město	202
Džinismus	207
Výstup na horu	211
Výnosy a vláda císaře Ašóky	220
Opět Džúnágadh	226
Ahmadábád	229
Gándhí v ášramu	239
Bombaj – Mumbaí	249
Dobrý záliv	256
Elefanta	260
Dharavi	262
Tata zoroastrián	265
Zoroastriáni	268
Kolikrát už v Mumbaí?	272
Hadží Ali	275
Mahálakšmí	277
Loučení	280
Epilog	283
O autorech	287

Úvod

Mám ráda Indii! Tuto zemi, vlastně subkontinent, jsem navštívila snad desetkrát, a když to sečtu, v průběhu posledních třiceti let jsem v Indii strávila asi rok a půl svého života, možná víc. Cestovala jsem po celé zemi s přítelem Jiřím, také sama, vždy veřejnou dopravou. Mnohokrát mě zdejší chaos, bída a špína znechutily a vyčerpaly natolik, že jsem bolestně toužila zpět do Evropy, do své civilizace. Přesto jsem se pokaždé do Indie vrátila. Do známých míst i jinam, za lidmi, na kterých mi záleží.

Pamatuji Indii bez aut, kde do školy zdaleka nechodily všechny děti, doma zůstávaly hlavně dívky. Žena zaměstnaná mimo domov byla výjimkou. Indii bez supermarketů, tradiční Indii velkých pouličních trhů, dohodnutých sňatků a náboženských svátků.

Všechno se změnilo.

Asi největší zvrat nastal roku 1995, kdy Indie vstoupila do Světové obchodní organizace (WTO). Otevřela hranice výměně zboží s celým světem.

Nastala doba globalizace.

Indie je po Číně druhou nejlidnatější zemí světa: jedna miliarda čtyři sta milionů obyvatel, rozdělených asi do dvou tisíc různých etnických skupin. Asi sedmdesát procent z nich žije na venkově.

Dnes je v komunikačních technologiích světovou jedničkou a po Číně druhým největším trhem s chytrými telefony i auty. Střední třída zbohatla a nakupuje. Indie se stala zemí s vůbec největším hospodářským růstem a s pátým největším světovým

trhem. Přesto jen nevelká část obyvatel platí daně a patnáct procent je podvyživených.

Co se nezměnilo, to je chaos a obrovské kontrasty.

Indickou cestu jsme tentokrát ukončili začátkem března roku 2020 – tedy těsně předtím, než v důsledku pandemie koronaviru přestala létat letadla.

Byl nejvyšší čas! Také proto, že tentokrát už jsem z Indie byla opravdu unavená.

Indický deník

Do Dillí letíme přes Dubaj. Letadlo plné českých šťastlivců na cestě za plážemi, sluncem, přepychem. Arabové ani islám jim tady nevadí. Smyčka na obrazovce ukazuje muže v dlouhých bílých košilích, červeně károvaných šátcích. Spolu se zahalenými krasavicemi si užívají tradičních pokrmů, ale v drahých restauracích – to vše naše výletníky čeká, spolu s nákupy. Mohou se projet terénními vozy po písku a také si třeba na umělém sněhu zalyžovat. Což už stojí za to!

Čekání na přestup. Ti muži v bílých košilích a károvaných šátcích jsou opravdoví, drží si identitu, mají peníze z ropy a nesou se hrdě. Obrovské svítící interaktivní reklamy, vše moderní, žádoucí. Přátelům v Dillí kupujeme whisky, čokoládu. Prodavač umí pár slov česky, pracuje v turistice. Je to Tunisán a kdo v Tunisku chce trochu slušně žít, musí pracovat v turistice. Ale v Dubaji je to lepší, proto pracuje tady. Usazení pod příjemně chladivou klimatizací sníme domácí svačinu a pak fotografujeme hromské sochy od místních umělců – obrovský myšák Mickey. Zdalipak je na prodej a za kolik?

Do letadla už nastupují hlavně Indové. Mnozí v Dubaji pracují, většinou jako inženýři, lékaři. Zbohatli a je to na nich vidět. Mnozí jsou tlustí, někteří až oblodně. Doufám, že takového tloušťka neposadí vedle mě.

Konečně Dillí! Máme e-víza. Fronty jsou obrovské, chaotické. Tři hodiny čekání a pak jízda nočním městem do zamluveného hotelu Euro International, Main Bazar – Paharganj. Hodinu se

bezradně motáme tamními uličkami, až jeden už ranní chodec položí svůj náklad a ten zastrčený hotel najde. Euro International – předražená špinavá díra. Noční sluha spí na zemi jako ve všech podobných místech, kde jsme také mohli zakotvit.

Dillí – ať žije Módí, ať žije BJP! ▲

Dillí – my ženy volíme Módího ▼

Main Bazar

Jedna dlouhá ulice rozmanitých obchodů a turistických restaurací. Zde jsme před léty přistáli v nezměrném údivu z davu, který se bez konce před námi valil spolu s motorikšami, nosiči, vozíky, kravami, lezoucími žebráky, toulavými psy, v prostředí rozkopaných kanálů, hroutících se domů a hromad odpadků. Lze snad do takového proudu vstoupit, splynout s ním? Po měsíci v Indii se nám stejný Main Bazar jevil jako přístav blahobytu a pohody.

V této čtvrti bydlíme pokaždé – kdysi já sama v pokojíku na střeše, odkud jsem viděla ženy, jak vaří, větší prádlo, podomní prodavače na ulici, slyšela jejich volání.

Main Bazar, velká vesnice, jedna z nesčetných, z kterých se skládá staré Dillí. Bylo překvapivé opustit hlavní ulici a nepatrnou uličkou podobnou průchodu zajít do nitra těch propletených domů – otevřené dveře, pohled do místností a dvorků. Košíkáři, hrnčíři, výrobci jogurtů a za tímto labirintem tržiště v zajetí hovězího dobytka. Prodavači v křížku s kravami zkušenými v krádežích zeleniny. A před výkladní skříní drahé cukrárny mohutný býk fascinovaný tou podívanou. Na ulici se prodávalo teplé mléko, čerstvě smažené koblížky, nakrájené ovoce, ananas, meloun, mango posolené pálivým čili. To vše zmizelo stejně jako dobrá hospoda, kde vařil Čiňan, zatímco syn majitele, jedenáctileté děcko, namísto školy seděl u kasy. Měl tam televizi a celý den se pohupoval ze strany na stranu, jak to dělají uvězněni primáti. Zanikla i dílna, kde na počkání vyrobili teplou pokrývku, vycpanou indickou bavlnou. Tři takové mám doma.

Main Bazar nyní osvětlují barevné neony, neboť elektřiny už je dost, v hospodách pro turisty vaří ještě nedbaleji a alkohol teče proudem.

Náš hotelový pokojík je ještě špinavější než ten před třemi lety. Tehdy byla zima, právě jako teď. Oslabení nemocí jsme nesnášeli hospodské jídlo. Naše známá Paloma tedy uvařila dobrou polévku, ale jak ji ohřát? Napustila jsem do kýble horkou vodu a nádobu s polévkou do ní postavila.

Večer na nás tenkrát Paloma s Vedem čekali v hospodě na střeše jednoho z hotelů – večer pod hvězdami (pokud jsou ve smogu vidět). Objednali drahé jídlo a také pivo. Paloma říká, že bychom měli bydlet u nich, ale já vím, že byt je maličký.

„Dobrá, ale budete u nás večeřet,“ rozhodla.

Jsem tak ráda, že je opět vidím! Hezká kučeravá Paloma, živé barvy oblečení a velké náušnice. Ved, pobledlý a věčný jako vždy, chce, abychom zašli k velké mešitě, kde lidé protestují proti diskriminaci v zákonu o občanství. „A tady po Main Bazaru projde průvod BJP (to je vládnoucí strana hinduistických nacionalistů) v čele s Amitem Shahem, indickým ministrem vnitra. Předvolební rallye! Doufám, že prohrají!“

Takže kdo je Paloma a kdo je Ved? A jak jsme se poznali?

Paloma a Ved

Psal se rok 2010. Jeli jsme do Badrínáthu, poutního hinduistického místa na úpatí Himálaje. V 7. století tam pobýval hinduistický filozof Ádi Šankara. Tamní chrám je barevný a krásný a lidé, kteří do Badrínáthu váží cestu, si tím výrazně vylepší karmu, tedy naději na šťastné znovuzrození. Ale musí podstoupit tu dlouhou a namáhavou cestu, vyjet z Dillí před úsvitem, místenka je ve vlaku nezbytná. Následují dva nebo tři přestupy na autobus, přeplněné vozy, rvačka při nastupování. Ti úspěšní se budou tísnit a otloukat v zajetí krutých kovových sedátek, ostatní se zas budou hodiny potáčet a padat. Děti pláčou, mnoho lidí zvrací, trvá to až do večera.

Už ve vlaku jsem si všimla půvabné mladé ženy. Dlouhý indický cop, ale džíny – v té době dost nemístné. Cestovala v doprovodu dvou mladíků a celou cestu prospala. U posledního autobusu jsme zjistili, že do Badrínáthu lze dojet už jen v pronajatém džípu, odjeli jsme společně a načatý rozhovor druhý den pokračoval. Tak jsme poznali Palomu, Veda a jeho bratra Adiše.

Paloma a Ved už spolu v té době dlouho žili, překvapivá věc, neboť indické mravy byly dosud velmi přísné a sňatky až na nepatrné výjimky domlouvali rodiče. Paloma a Ved se v Dillí potkali na univerzitě, zjistili, že jsou oba z Asamu, státu na východním

▲ | *Dillí – Paloma a Ved*

▼ | *Dillí – Paloma a Ved mají svatbu*

konci Indie, s dalšími krajany si pronajali byt a nakonec v něm zůstali sami. Mezitím dostudovali, Paloma nastoupila do práce v nakladatelství Penguin India, sociolog Ved zůstal na univerzitě, Adiš je fotograf.

Tak se naplnilo mé dlouholeté nesplněné přání – spřátelit se v Indii s lidmi, kteří se zajímají o stejné věci jako já.

Vstoupit s Indý do rozhovoru je překvapivě snadné – nejlépe ve vlaku. Dá se mluvit dlouho, sdělit si spoustu věcí, vyměnit adresy. Ale tím to obvykle končí. Další setkání se nekoná, pozvání k návštěvě nepřijde, a pokud ano, rozhovor vážne. Málo se známe, stejné pojmy – smysl existence, soucit, morálka – mají různý význam. Dělí nás už to, že Indové věří v koloběh životů, tedy že se do tohoto strastiplného světa budeme rodit zas a znova, ještě štěstí, že s nadějí v karmu – předurčení. Neboť každý si do jisté míry může další život ovlivnit dobrými skutky.

Ale jaké objektivní dobro v sobě nese pouť do Badrínáthu? Hinduista by nám to vysvětlil.

Kromě kulturních rozdílů jsou tu další překážky.

V Indii se lidé nejčastěji stýkají v rámci rodin, společenských skupin – kast. Přizvat cizího člověka je podivné, nemístné, nežádoucí.

Na jedné horské pouti jsme se seznámili s dvojicí mladých lidí. Byli z menšího města, zajímali jsme je jako cizinci, ale byli součástí zájezdu a téhož dne odjížděli – shodou okolností do stejného místa jako my. „Pojeďte s námi!“ nabídli nadšeně. „V autobuse je dost místa!“ Velmi lákavá nabídka, ale souhlasit musel vedoucí zájezdu. „Vy nemáte vlastní dopravu?“ zeptal se udiveně. Co si má myslet o západních turistech, navíc už v pokročilém věku, kteří cestují místní dopravou? „Nechceme se oddělovat od obyčejných

lidí,“ vysvětlila jsem. Cože? Muž byl pohoršen právem. Vždyť jak by dopadl on, příslušník střední třídy, potopen v miliardovém bezedném indickém davu, kdyby se před „obyčejnými lidmi“ nechránil. Nabídka společné cesty pochopitelně padla a opětně jsme se rvali o vstup do přeplněného autobusu.

Požádala jsem Palomu o osobní rozhovor. Tak jsem se dozvěděla, že její otec je známý indický (asamský) spisovatel Arup Kumar Dutta a svým dětem poskytl nezvykle liberální výchovu. Palomě plně důvěřuje. Proto mohla sama odcestovat do Dillí, vystudovat a žít v nemanželském svazku s Vedem, kterého otec zná a velmi si ho váží.

V té době jsme uvažovali o cestě do Asamu, státu, který se právě otevřel zahraničním turistům. Představa, že se tam seznámíme s Palominým otcem a lidmi z jeho okruhu, nás přiměla plán uskutečnit. Cestovali jsme po Asamu, viděli řeku Brahmaputru, navštívili tamní kláštery, a Indie tak dostala nový rozměr.

Mezitím Ved získal stipendium na doktorandské studium v Anglii. Spolu s Palomou cestovali – zajeli i do Česka. A my se vydali znovu do Indie.

Ved, nyní už nositel diplomu, dostal nabídku na místo asistenta v Šanghaji a rozhodli se pro svatbu. To bylo roku 2017.

„Řekla jsi, že na svatbu přijedeš,“ napsala Paloma.

Tak jsme opět jeli do Indie.

Svatba

Na letišti v Guváhátí Paloma a Ved vítají hosty, odvázejí nás její bratr s manželkou. Zdvořilá konverzace a jízda městem, které se změnilo. Zdá se být méně chaotické a špinavé, nový most a menší zácpy. Bydlet budeme ve starém britském – kdysi drahém – penzionu vysoko nad řekou. Majitel tam pronajímá dvě desítky pokojů a vejdou se sem všichni přátelé Palomy i Veda. Následuje trochu divoký alkoholický večírek.

Přisedl si ke mně Palomin kolega z práce. Mluví o sobě, indické literatuře a politice. Říká, jak velmi nesnáší současnou vládu, její politiku bezbřehého konzumu naroubovaného, jak říká, na kastovní společnost. „Víme, že rozdělení na kasty dává společnosti jistý řád, ale my si přejeme právní stát, stejná práva pro každého.“

Mluví přesvědčivě, ale zní to zoufale. Vždyť kolik má Indie států, jazyků, nářečí, zvyků a předsudků!

Pocit chaosu i bezmoci je umocněn osobností tohoto inteligentního, ale alkoholem devastovaného mladého muže.

Druhý den máme až do večera čas a můžeme se vrátit k nejvýznamnější kulturní památce v Guváhátí. Tím je chrám Kamakhya, v 8. století vybudovaný k počtě bohyně Satí. Navštívili jsme jej před několika lety, při naší minulé indické cestě. Dcera mocného

krále Dakši si za manžela zvolila Šivu, jednoho ze tří hlavních indických bohů. Dakša s tím nesouhlasil a proti všem pravidlům zetě nepřizval k významnému náboženskému obřadu. Pobouřená Satí obrazně i doslova vzplála hněvem. Podle jedné z legend se zoufalý Šiva zmocnil jejího mrtvého těla a tančil s ním tak divoce, že hrozil zničit svět. Bůh Višnu mu tedy tělo odebral a rozdělil na jednapadesát kousků, které se rozletěly po celé Indii. Všude, kam kousky dopadly, vznikl chrám. Kamakhya schraňuje princeznino „joni“ – ženské přirození.

Díky své zápalné oběti se Satí převtělila do mnoha dalších žen spojovaných s Šivou a Kamakhya je jednou z nich. Stala se dalším zosobněním indické bohyně spojené se sexem a plozením, protože plodit děti je hlavní úkol indické ženy. Její rudé rozevřené pohlaví zobrazené v chrámu je především symbolem ženské energie a plodnosti.

Opět stoupáme dlouhou cestou do kopce. Na vrcholu stojí starý zdobný chrám, ženy a dívky si sem přišly vyprosit štěstí. Bílé kozičky určené k oběti, holubi skrytí ve výklencích. Ale nejkrásnější reliéfy jsou přemalované a žena s rozevřeným pohlavím je zakrytá úplně. Proč? Změnilo se něco od naší minulé návštěvy? Změnila se indická společnost? Ano, něco se mění!

Opět jdeme podél řeky. Brahmaputra je široká, osvětlená odpoledním sluncem.

Obrovský rozsvícený park, pronajatý Palominými rodiči. Patrně ten nejlepši v Guváhátí. Ve velkém pavilonu se podává jídlo, menší, avšak mnohem nádhernější je určen pro ženicha a nevěstu.

Tmu protínají kužely barevných světél, světelné krůpěje stékají a stoupají po kmenech a větvích stromů. Svatba je očividně

obrovská událost, ve způsobu, jakým proběhne, se odráží společenské postavení obou rodin.

Drobný Ved v bělostném obleku a Paloma ve zlatobílém sári, ověšená zlatem jako bohyně. Podle tradice měli sedět na pódiu pod baldachýnem, tuto poctu odmítli a postavili se na dlouhé hodiny po bok rodičům. Zdraví a vítají hosty – zdá se, že jich jsou tisíce. Každému z nich podají ruku, někoho obejmou. Elita města! Bohatě nařasená sári, hedvábí a živé barvy. A šperky! Všechny ženy vzaly své šperky, Palomina matka má nádherné smaragdy.

Tradiční střih a bílé hedvábí u mužů, vyšívání špičaté střevice. Taková podívaná! K tomu hostina, výtečná, pro mě dosud neznámá jídla, a další přibývají. Číšníci se zdobnými kokrhely roznášejí ovocnou šťávu a čaj. Žádný alkohol. Lidé z dobré společnosti nikdy při takové příležitosti nepijí – svatba je náboženský obřad.

Teprve nyní chápu, jak významné postavení má Palomin otec.

Je zvykem přinášet novomanželům dary. Tito snoubenci poprosili o peníze, hotovost, za kterou v Guváháti postaví školu pro chudé děti. Což se opravdu stalo.

Oblékli mě do tyrkysového sári z těžkého hedvábí. Dlouhý podélný kus látky bez knoflíků, sponěk, látka, kterou je třeba nařasit, upravit, aby držela. Je to pohodlné, tvárné i teplé. Jsme vzácní hosté, zejména proto, že jsme z přátelství k novomanželům přijeli na svatbu z daleka. Chce s námi mluvit mnoho lidí. Někdy je to samá zdvořilost, ale Paloma a Ved mají i mnoho zajímavých přátel, s kterými to jde snadno, jsou to lidé, jaké jsem v Indii vždy toužila potkat.

Mládenec s krásnými očima – jmenuje se Siddhartha jako mladý Buddha – je hudebník. Ptá se na Evropu, ještě nikde nebyl, pro Indý je cestování drahá záležitost, ale zná naše skladatele.

Z jihu přijel bratr Palomina kolegy, mladý muž, který na venkově žije jen z toho, co si vypěstuje, píše povídky a má psa – vzal ho s sebou. Udivuje mě, že psa pustili do vlaku – prý za podmínky, že v celé soupravě bude jediný.

Z Dillí přiletěla půvabná mladá žena, trochu při těle, zakladatelka pouličního divadla. Dosud je svobodná, rodiče ji tlačí do manželství, je rozhodnutá se ubránit. Bydlí s babičkou, vzala ji na svatbu s sebou, stará paní bohužel neumí anglicky. Jinak tuto řeč ovládají všichni a stejně tak jednotně nahlížíjí na indickou realitu. Kritizují vládu, nekonečnou touhu po okamžitém zisku, nákupní horečku zbohatlíků a devastaci venkova stejně jako kastovní uspořádání, které mnoha lidem brání normálně žít. Tito vzdělání, dobře postavení lidé z dobrých rodin se shodují na tom, že liberální kapitalismus je špatný, představují si svou Indii jinak, především bez velmi chudých a velmi bohatých lidí, ale jak toho dosáhnout?

Už je pozdě, večírek pomalu končí, lidé odcházejí, jen Paloma, Ved a jejich rodiče stále na stejném místě zdraví hosty. „Mám strašný hlad,“ šeptne Paloma, „ale najím se, až to budu mít za sebou.“

Třetí svatební den se týká jen rodiny a menší skupiny hostů. Slavnost má proběhnout ve starém britském krásně položeném sídle nad řekou, dnes prázdném a napůl sežraném termity.

Projíždíme předměstím města – chatrče obklopené močály a smetišti, jezírko rozkvetlých růžových leknínů.

Místo je opravdu krásné, tam pod svahek teče Brahmaputra, široká řeka zaplavená sluncem. Zelený trávník a sezení pro hosty, snoubenci zatím nikde. Paloma prý v pavilonku vyspává včerejší námahu, ale kde je Ved?

Konečně přichází Paloma v rudém hedvábném sáří, šperky, ruce ozdobené hennou. Z jedné strany ji podpírá matka, z druhé nastávající tchyně, téměř ji nesou – jako bezmocnou, slabou, nemocnou, scéna v něčem připomíná oběť. Všechny tři ženy usedají do trávy. Z objemného růžového luxusního kufru matka vyjímá nejružnější kosmetické náčiní, spolu s budoucí tchyní nevěstu upravují, češou, tchyně jí vtírá rumělkou do pěšinky ve vlasech – znak vdaných žen.

Tento podivný obřad patrně souvisí s dětskými sňatky – malá vystrašená holčička nucená opustit maminku, sourozence, kamarádky, odvedená, odvláčená mezi cizí lidi, vydaná jim na milost a nemilost. Proč tak brzy? Podle dávných pravidel je každý otec povinen vybavit dceru věnem a malé děvče toho dostane méně, protože je malé. Péči o dítě tak přejímá druhá rodina. Bude dívku živit a vychová ji podle svého. Dokonce jsou případy, že nevěsta má „smrtnou nehodu“ a rodina pak může synovi obstarat – spolu s novým věnem – další nevěstu. Což ovšem v případě Palomy nehrozí. Naopak, pro ni přichází čas skvostných darů rovněž uložených v růžovém kufru. Náušnice, náramky, náhrdelníky, záplava sytě žlutého zlata proloženého drahokamy. Šperky, které však ona nosit nebude, nebo zcela výjimečně. Ke kterým

Dillí – komplex Kutub – zeď ▲

Dillí – komplex Kutub – hlavice sloupu ▼

dokonce nebude mít přístup. Zůstanou v trezoru, klíče střeží rodiče. Pojistka pro zlé časy!

Slunce stoupá na obzor, hodiny ubíhají a všichni čekáme, co bude dál. Paloma si jde odpočinout, my se seběhneme k řece. Světlý písek a nekonečná široká hladina Brahmaputry.

Čekání pokračuje. Tentokrát na ženicha. Hudba ho už ohlašuje, stoupá po schodech, zasypáván květy a rýží, celý v bílém – oděv podobně jako u žen vytvořený z jednoho kusu lehounké látky složené do kalhot, odkrytá hrud, viditelná bráhmanská šňůrka, neboť Ved – na rozdíl od Palomy – patří do nejvyšší indické společenské skupiny. Na hlavě má květinový věnec. Posadí se u ohně vedle chrámového kněze a započnou jakýsi dlouhý rozhovor či obřad, spolu přemísťují malé předměty rozložené na bílé látce, kněz odříkává mantry, Ved je opakuje. Mantra – hláska, samohláska, slovo, věta, několik vět – je nástroj mysli, jeho opakování navozuje pozitivní vibraci.

Přichází Paloma, sedá si k nim, kněz sype na hlavu snoubenců květy, oni polévají oheň přepuštěným máslem ghí – slib zpečetěný ohněm. V této chvíli spolu s jejich rodiči a dalšími příbuznými vzniká jedna velká nová rodina, která má k sobě závazky na celý život. Tím svatba končí.

Na druhý den nás odvezou na nádraží, vlak se rozjíždí, kolem dokola slumy, smetiště, špína, hadry, odpadky a stavby z železobetonu. Zlaté šperky a hedvábná sárí jsou minulostí, začíná velmi dlouhá cesta vlakem do jiných končin.

Dillí – komplex Kutub – složený strop | ▲

Dillí – komplex Kutub – arabské písmo | ▼

Neklidné Dillí

Svatba byla velkolepá, ale na hovory nebyl čas. Vynahradíme si to v Dillí, slíbili jsme si tenkrát.

Paloma a Ved bydlí v poměrně klidné čtvrti. Cihlový dům, vyvýšené přízemí. Byt v pronájmu by potřeboval různé opravy. Dva pokoje, maličká kuchyň, koupelna, kde se člověk polévá studenou vodou (pokud teče), a turecký záchod. V pokoji jsou dvě křesla a rozměrné sezení na zemi. Na nízký stolek Paloma pokládá, co uvaří. Každý má svůj talíř, sedne si na zem, zkříží nohy a nabírá jídlo rukama. V bytě je vždy rušno, přicházejí sousedé, přátelé, pije se pivo a rum. Nikoliv však v přítomnosti rodičů – i když otec Palomy má rád whisky. Pít či kouřit před rodiči je nezdvořilé.

Před domem chátrá řídký parčík se spoustou psích rodin. Dostávají zbytky, Indové jedí vždy jen čerstvé jídlo a co ten den nespotřebují, vyhodí. O kus dál u hromady odpadků stádo vyhublých krav, které Paloma velmi lituje, ale nakrmit je nezvládne. Já lituji ji, když cestou do práce a z práce stráví čtyři hodiny v přeplněném metru. Naštěstí může pracovat i z domova, to je velká výhoda, když s Vedem pobývá v Číně. Chce si udržet práci, výdělek, autonomii. Budou mít děti? Zatím o tom neuvažují.

Spolu s námi přijeli z Asamu i vyčerpaní Vedovi rodiče. Nekoněčná cesta zpožděnými vlaky. Zdravíme se, známe se – potkali jsme se přece na svatbě!

S Vedem a Palomou na sebe máme dva dny. On pak plánuje odletět do Šanghaje, kde přednáší na univerzitě, a my nastoupíme do nočního vlaku na jih.

Ved pracuje v Číně už dva roky a většinu času je Paloma s ním. Proto ostatně svůj svazek legalizovali. Problém byla práce v nakladatelství. Ale umožnili jí home office.

Nyní jsme všichni čtyři spolu na Main Bazaru, kudy prochází předvolební průvod strany hinduistických nacionalistů BJP. Muži, ale hlavně ženy v oranžové – barvě Indie, tvrdí oni, navzdory indické tříbarevné vlajce: oranžová – odříkání, zelená – příroda (ale i barva islámu), obě oddělené bílou, symbolem míru mezi nimi.

Průvod, kterému nyní přihlížíme, je pouze oranžový. A bojovný! Křik pochodujících matron, blahobytní krevnatí muži mocných knírů a jejich uniformovaní přátelé podobní fotbalovým fanouškům a divokým tzv. nočním vlkům, kteří na motorkách projížděli i naší zemí. Tváří se chlapsky a radostně, ale své přesvědčení i sílu dávají najevo s takovou rozhodností, že přihlízející raději couvne. Zdá se, že o své pravdě nepochybují. Ved tvrdí, že za účast v průvodu dostávají zapláceno. Zároveň jsou strana BJP, a zejména současný indický premiér Naréndra Módí mezi ženami velmi populární. Z různých důvodů. Například každá rodina dostala darem velkou plynovou bombu. Výměnu už platí sama, ale stejně. Ženy už nemusí vařit na drahém dřevě, na suchých kravských lejnech a dusit se hodiny v kouři. Uvařit indické jídlo je velmi dlouhý proces. (Napadá mě, že legendární hinduistický zákonodárce Manu tím možná chtěl ženy co nejvíce zaměstnat a připoutat k rodinnému krbu.)

BJP hinduistům nabízí pocit moci, a zejména pokrok! Všestranný pokrok, tvrdí Módí, zejména ten technický. Indie chce jít s dobou, být moderní. Zaplavit svá města obřími nákupními centry s obrovskými parkovišti pro zákazníky. Země bude